

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOŘAČKÁCH

HLEDAČI TALENTŮ

PANENKA!

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOPAČKÁCH

HLEDAČI TALENTŮ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bamb**ook**

Kapitola 1

JAKO TAJFUN

Tomáš nervózně pobíhal po pokoji, rozhazoval věci, nakukoval pod postel, šátral ve skříni, v šuplících, a dokonce i za topením. To, co hledal, ale ne a ne najít. „U všech ninjů, vím jistě, že tu ještě včera byly!“ mumlal si pro sebe. Pak vystrčil svou rozčepýřenou hlavu ze dveří a hlasitě zavolal: „Mamííí! Nevidělas moje kopačky? Nemůžu je nikde najít!“ Byla středa odpoledne a Tom si chystal věci na trénink, jenže to nejdůležitější mu chybělo – jeho lisovky.

„Jsou venku. Dala jsem je vyvětrat,“ odpověděla máma z kuchyně.

„Kde že jsou??“ neslyšel Tomáš.

„Venkuuu!“ zopakovala máma.

Chlapec seběhl ze schodů a v kuchyni se na ni vyčítavě podíval.

„No, co koukáš? Už pěkně zaváněly. Občas potřebují krapet proluftovat,“ řekla máma.

„Ale ten smrádek k nim patří! Přináší mi štěstí, víš?“ vysvětlil Tomáš. „Hlavně je nikdy nedávej do pračky!“

„Óóó, to bych si nedovolila, vaše veličenstvo,“ zasmála se máma.

Kopačky ležely uprostřed dvorku na velkém špal-ku, který tam zůstal spolu s haldou dřeva po dubnovém řádění vichřice. Vichr tu noc shodil velký strom, který během pádu zbořil i jejich starou kůlnu plnou haraburdí. Stalo se to sice už před měsícem, ale i přesto se několik velkých kusů dřeva pořád povalovalo kolem. Dědeček s tátou neměli na jejich odklizení čas. Táta měl hodně práce v kanceláři

a děda na Hejkalce. Nedávno k nim na stanici přivezli zraněnou vydru říční, a protože vydry žijí u vody, musel děda narychlo připravit vodní výběh. Ten sice na Hejkalce byl, ale už dlouho v něm žádné zvíře nepobývalo, takže bylo nutné ho vyčistit a dopustit vodou, aby měla vydra dostatek prostoru na plavání.

Vydru k nim přivezli myslivci, kteří ji našli zamotanou v pletivu poblíž rybníka. Měla poraněné obě zadní tlapy. Tomášovi jí bylo líto, ale na radu dědečka se od ní držel dál. Vydra se rychle uzdravovala, ale taky dávala čím dál víc najevo, že lidé rozhodně nepatří mezi její kamarády. Kdykoliv se k ní někdo přiblížil, prskala, syčela a cvakala zuby. Děda Tomovi vysvětlil, že se vydra bojí a všechny ty zvuky jsou projevem obrany, ne útoku, ale i tak se může stát, že bude chtít nezvaného návštěvníka pokousat. Tomáš se tedy vodnímu výběhu vyhýbal obloukem a raději chodil k voliérám s ptáky a k rysovi Vendelínovi. Voliéra, ve které bývaly sovičky Samuraj, Ofélie a Špagetka, byla už několik týdnů prázdná. Mláďata vyrostla, zesílila a byla vypuštěna zpátky do volné přírody.

„Au!“ sykl Tomáš, když se vracel se svými kopáčkami zpátky do domu. Okamžitě poznal, že mu někdo kopnul fotbalový míč do zad. A byla to pěkná herda, až ho z toho pálilo mezi lopatkami. Nasupeně se otočil a uviděl dva malé, na ježka ostríhané kluky, jak se na něj culí a chichotají se. Vedle nich stála vysoká holka s hnědými vlasy dlouhými až po pás, hlasitě žvýkala, a i když venku pralo slunce jako v peci, měla na sobě černou mikinu s kapucí a široké černé kapsáče. Dokonce i nehty na rukou měla nalakované na černo. Celý ten výjev pak doplňoval otrávený

výraz v obličejí. Toma napadlo, že by mohla hravě konkurovat seriálové postavičce Wednesday.

„Kdo to kopl? A co tu děláte? Hejkalka je dneska zavřená,“ zlobil se Tomáš.

„Hejkalka? Jako že tu máte hejkaly? Pěkně trapácký název,“ odvětila holka a rukou si prohodila vlasy.

„JÁ jsem to kopl,“ zvolal vítězoslavně klučina v modrém triku.

„Ne, to jsem byl JÁ!“ oponoval druhý kluk, který byl tomu prvnímu podobný jako vejce vejci. Jediný rozdíl mezi nimi byl ten, že jeho tričko mělo barvu zelenou.

„Já!!“

„Kušuj!“

Kluci se začali handrkovat a pošťuchovat.

„Babí, bráchové už se zase perou! Nemůžeme jít domů? Mně to tu stejně nebaví! Chci jít s kamarádkami do cukrošky,“ zvolala ta vysoká holka.

Babí? Ke komu to mluví? A kdo to vůbec je?! šrotovalo Tomovi v hlavě.

„Ale prosím tě, Adélko, vždyť jste sotva přišli. Pojdte, provedu vás tady,“ odpověděla Terezka,

kteřá vyšla zpoza rohu. Paní Tereška na Hejkalce pracovala jako ošetřovatelka a Tomův dědeček jí neustále nosil květiny a vyprávěl všelijaké vtipné historky. Všichni doma věděli, že děda je do Terešky blázen, a vypadalo to, že ona do něj taky. „Sebíku, Tobíku, neperte se! Nedělejte mi ostudu!“ houkla po klucích, kteří se ještě pořád nedohodli na tom, kdo z nich kopnul Tomovi míč do zad. Když pak od dlouhovlasé dívky zjistila, co se stalo, zčervenala a křikla: „Vy jste kopli balon po Tomášovi? A ještě takhle zákeřně? Který z vás to byl?! Přiznejte se!“

Kluci ztuhli. Najednou pochopili, že autor kopu nebude vítězem, ale poraženým, protože dostane vynadáno.

„Já ne,“ řekl kluk v modrém triku a zatvářil se jako andílek.

„Já taky ne,“ ohradil se kluk v zeleném.

„Tss, ty jsi to byl! Říkal jsi to!“ rozčiloval se první kluk.

„Ne, ty jsi to říkal!“

Hup a už zase byli v sobě! Tereška si povzdechla a holka s dlouhými vlasy protočila oči a zatvářila se,

že je tady asi omylem a že k těm dvěma rozhodně nepatří. Terezka nakonec každého z kluků chytla za jedno ucho a pohrozila jim, že je okamžitě odvede domů, pokud se nebudou chovat slušně. „A neuvidíte rysa Vendelína!“ řekla nakonec.

„Babí, promiň, my chceme vidět rysa,“ řekl jeden.

„Prosím, ukaž nám ho, my už budeme hodní,“ sliboval druhý.

Terezka kluky oprášila od hlíny a pak Tomovi vysvětlila, že Tobík, Sebík a Adélka jsou její vnoučata. Klukům je pět a jejich sestře třináct. Prý je sem

dneska pozvala, aby se podívali, kde jejich babička pracuje.

„Babi, nejsem Adélka, ale Adéla!“ ohradila se dívka, našpulila pusku a hned nato vytvořila ze svojí žvýkačky obrovskou růžovou bublinu.

„No jo, tak Adéla,“ vzdychla Tereška. Když byla její vnoučata z doslechu, špitla Tomovi, že s Adélkou cloumá puberta a dvojčata jsou jako pytel blech, ale že oni z toho vyrostou. Tomáš jen přikývl a rozloučil se. Spěchal na trénink. V duchu zadoufal, že Tereščina vnoučata jsou tu dnes poprvé a naposledy. Ještě teď cítil, jak mu hoří záda. Na to, že jsou ti dva tak mrňaví, mají pořádnou páru. Vlastně jeden z nich. Ten, který si hrál na Ronalda a jako branku si vybral Tomáše. *Však já přijdu na to, kdo z těch dvou to byl!* pomyslel si.

Tomáš pak ještě před odchodem schoval svůj fotbalový míč, který předtím ležel na dvorku, do garáže. Jen tak, pro jistotu. Co kdyby Sebík s Tobíkem napadlo udělat si terč tentokrát z jeho dědy nebo z Terešky? Tomáš si chtěl nechtě musel přiznat, že už si na paní Terešku zvykl. Koneckonců, v dubnu mu dost pomohla s výrobou deníku Největšího

fotbalisty. Jen neví, jestli si zvykne na ty tři. Než za sebou zavřel hlavní bránu záchranné stanice, zaslechl ještě, jak Terezka soptí: „Sebastiáne! Tobiáš! Vy jste vážně jako tajfun! Neplašte ta zvířata, slyšíte?!“ Pak honem zabouchl a utíkal na fotbal. Doufal, že až se vrátí z tréninku, bude tajfun dávno řídit někde jinde, a ne u nich na Hejkalce.

Kapitola 2

TRÉNINK, KTERÝ BODL

otva Tomáš dorazil na hřiště, byl zpo-
cený jako po diktátu z češtiny. I když
byla teprve polovina května, slunce pe-
kelně žhnulo a on by se nejraději vy-
valil v plavkách někde u vody. Místo
toho jej čekala hodina dřiny na hřišti.
Snad se nad nimi trenér slituje a část tréninku pře-
sune pod tribunu, kde je příjemný chládek.

Jeho přání se vyplnilo! Po zahřívacím kolečku
kolem hřiště zamířili kluci z týmu Kopaček do stínu,
ale odpočinek to rozhodně nebyl. Následovalo bě-
hání bokem po špičkách, nejdřív doprava a potom
doleva. Tomáš si při tomhle cvičení vždycky při-
padal jako baletka, zároveň ho po něm ale hrozně
bolely nohy. Jako další přišel na řadu běh do schodů,
chvíli po jedné a chvíli po druhé noze až pod stře-
chu tribuny. První vyběhl Michal, za ním Tomáš,

potom Jirka, Vašek a zbytek týmu. Michal hned od začátku nasadil tempo, za které by se nemusel stydět ani leckterý sprinter, a Tomáš ho tak tak stíhal. Hlavou mu prolétlo, že chce určitě všem ukázat, že je obratnější a lepší než oni – jako vždycky. *Soutěživec jeden!* pomyslel si. Najednou ale začal Michal zpomalovat a máchat rukama kolem sebe.

„Co blbneš?“ houkl na něj Tomáš. Místo odpovědi před ním Michal prudce zabrzdil a Tom, který to nečekal, do něj naboural jako auto do plotu. Do Toma pak narazil Jirka a do Jirky ostatní. Celý jejich běžecký vláček v tu chvíli vykolejil a trenér Kamil si dole pod tribunou ťukal na čelo, co to proboha vyvádějí.

„Sorry, trenére, ale něco obřího mi proletělo kolem hlavy! Útočilo to na mě!“ zvolal dolů ke Kamilovi Michal.

„Kolem Michala proletí muška a on se z toho málem pokadí...“, pronesl kdosi z týmu posměšně. Ostatní se rozchechtali a Michal se zašklebil.

„To nebyla muška! Bylo to něco mnohem většího-ho-hooo, ááá!“ zakřičel Michal a znovu se dal do běhu.